

Kedves Végzősök!

Mindannyian érezzük magunkon az élet sodró lendületét, ahogy egyik állomásáról a másikra húz, cipel minket. Évnyitók, ünnepek, évszámok. Jelzik a múltat, ami nekünk fel se tűnik, csak sodródunk az árral, majd kétkedve pislogunk, hova tűntek az elmúlt évek. Én is így nézek most körbe köztetek, kedves ballagók. Tavaly még ti díszítettétek az osztálytermet, a folyosókat, ti gyűjtöttétek a rengeteg virágot és ti vártátok a legjobban, hogy mikor mehettek már végre-végre haza. Most itt vagyunk újra, de ti vagytok díszben, csokrok és ajándékok között kukucskálva, nektek szól a ballagási dal, értetek öltöztünk ünnepelőbe, lényegében értetek kelt fel ma a Nap.

Nemhogy Nektek, számomra is felfoghatatlan, hogyan telik az idő. Az az évfolyam vagytok, akiknek a pandémia kissé derékba törte a várva várt középiskolás éveit. Még a gólyaavatótok nagy nevetések közepette ugyan lezajlott, szinte rögtön utána, csupán pár együtt töltött hónap után már csak Zoomon láttátok az épphogy megismert osztálytársaitokat és tanáraitokat. Ott hallgattátok, miképp kéne megoldani egy halmazos feladatot vagy épp azt, hogy mit is jelent a deus ex machina. Ti is így, a dolgok közepébe vágva léptétek át újra az iskola kapuit tizedikesként. Az akkori kilencedikesekkel, azaz velünk kezdtétek meg lényegében azokat a gimis éveket, amikről mindenki ábrándozik. Mondhatni újra megismerkedtetek az osztálytársaitokkal, rátaláltatok az első szerelmeitekre és életre szóló barátságokat kötöttétek.

Nagyon szeretnék rólatok átfogóan beszélni, de mindannyiótok más és ez így van rendjén. Vannak köztetek élsportolók, művészpálánták, könyvmolyok, vagy épp órákon téli álmodó mormoták. Világjárók, a jövő lehetséges géniuszai és az osztály igazáért kiálló prédikátorok. De lehetnek akár milyen különbözőek, mindannyian ide, a Kanizsaiba jártatok. S bár a sok szép emlékre belefógnak pár hajnalokba nyúló, kapkodó készülődés a másnapi tiz-re, vagy egy, akkor megoldhatatlannak tűnő konfliktus az osztálytársaitokkal, személyes hitem, hogy minden okkal történik.

Az esetleges nehézségek is segítettek abban, hogy olyanok legyetek, amilyenek most vagytok. Nem szeretnék bölcselkedni és patetikus hangon életigazságokat megosztani veletek, de az élet kissé szövevényes dolog. Ne felejtsetek, hogy a döntés mindig a Ti kezetekben van, legyen szó bármiről! Mi a jó, mi a rossz? Mi a fontos, mi a lényegtelen? Mert az életetek során pontosan az lesz értékes, amire időt szántok és amit fontosnak ítéltok.

Jövő héten belevágtok abba, amire oly sok éve készültök és amit elsődlegesnek ítéltok meg jelenleg, a csupa nagybetűvel írt érettségibe. Az elmúlt hónapokban már mindannyiótok arcáról leolvasható volt a több-kevesebb aggodalom és fáradtság a megmérettetés miatt. Szorgosan lapozgattátok könyveiteket, füzeiteket, melyekben itt-ott egy régi rajz bujkált, vagy kezetekbe került néhány titkos, órai levelezés. Akarva-akaratlanul elábrándoztatok, s eszetekbe jutott, hogy már nincs sok hátra.

Nem lesz több osztálykirándulás vagy matek röpdolgozat. Tanáraitok emlékezetes mondatai is már csak emlékként élnek a fejetekben, ahogy az igazgató úr mindent figyelemmel kísérő szigorú tekintete is, amely csakis kiváló teljesítmények láttán szelídült kedves mosollyá. Nem néz már rátok többé kérdőn Gyöngyi néni, ha ötödik óra előtt, kikérő nélkül próbáltok kiugrani a mekibe kajáért, hogy túljeljen nyolcadikig, és nem kell többet titokban átfutnotok a tesi termen, hogy ne kelljen annyit lépcsőzni az öltözőig. Nem kaptok már több félpontot, ha a padtársatok véletlenül pont a jó választ súgta Nektek. A Klári néni féle dalospacsirták is kiénekeltek magukat az utolsó szerda délutáni énekkaron. Nem csöngetnek ki többet és nincs több szörnyű kávé a lenti automatából. Nincs már több izzasztó tesi óra sem, hiába érzitek úgy, hogy még kéne egy utolsó gól, kosár vagy egy végső Gayer-kör. A Ti körötök ezalatt a 4 és 5 év alatt, most bezárul.

Nehéz lesz elengedni Titeket, akikkel olyan sokáig együtt osztottunk a második emelet folyósóján, akikkel annyi programot és eseményt éltünk át. A végzős folyosó a vizsgákat követően csendbe burkolózik, előttetek tiszteleg. Nem lesz hangos a hétvégi bulis élményektől, frissen szerzett pletykáktól, beszélgetésektől vagy ha úgy alakult sírásoktól. Nincs több labdázás a 12.B előtt, így már gondtalanul sétálhatok ki angolról. Nem elemezzük többet, hogy a 12.A-ban éppen mit hoztak tízórainak, aminek olyan furcsa szaga van. A 12.C-ben sem hallunk már több pletykát. A 12.K csodaszép termében pedig jövő évtől más fog gyönyörködni.

De azzal, hogy vége van, nem feltétlen kell elmúlnia. Bár ezen épület falai hoztak Titeket egy közösségbe, nem ezek fognak összetartani benneteket. Kívánom, hogy ne bomoljon fel egyetlen itt kötött barátság sem, és évtizedek múlva is nevetve üljete be egy italra, majd boldogan gondoljatok a KDG-s éveitekre. A tanáraitokra, akik az évek során nem csak lexikai tudásotokat bővítették, hanem jellemeteket is formálták, anélkül, hogy ez feltűnt volna Nektek. Ők is, én is és mindenki más csak Rátok gondol a jövő hét során.

Nagyon sok sikert kívánok az érettségihez és az érettséghez is. Találjátok meg a fontosat, az értékeset, mert az a legfontosabb. S ha megtaláltátok, bár az élet nem lesz könnyebb, mégis könnyebb lesz a fontosnak élni. Legyetek sikeresek, boldogok, ériétek el céljaitokat és professzoraitokat vagy épp feletteseiteket is legalább annyira bosszantsátok, mint tanáraitokat, mikor nem írtatok házi feladatot. Sok sikert a továbbtanulásban, az életben és ne feledjétek, hogy aki egyszer kanizsais volt, az mindig az marad.

Egy Kis herceg idézetet adnék Nektek útravalóul:

„De a Föld nagy - mondta a kígyó. A kis herceg leült egy kőre, és szemét az égre emelte. - Nem tudom - mondta -, nem azért vannak-e kivilágítva a csillagok, hogy egy napon mindenki megtalálhassa a magáét. Csak nézz, az ott az én bolygóm.”